

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.I.22.401/2017/9. szám

A tanács tagjai: . Orosz Árpád a tanács elnöke
. Kiss Gábor előadó bíró
. Csentericsné dr. Ágh Bíró Ágnes bíró

A felperes

A felperes képviselője: Dr. Losteiner Zoltán ügyvéd

Az alperes

Az alperes képviselője: Dr. Tormási Anita ügyvéd

A per tárgya: Hagyatéki hitelezői igény

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: Felperes

A másodfokú bíróság és a jogerős határozat száma: Tatabányai Törvényszék
1.Pf.20.025/2017/7.

Az elsőfokú bíróság és a határozat száma: Tatabányai Járásbíróság
30.P.20.914/2015/28.

Rendelkező rész

A Kúria a Tatabányai Törvényszék 1.Pf.20.025/2017/7. számú jogerős ítéletét hatályában fenntartja.

A le nem rótt 389.000 (háromszáznyolcvankilencezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

- [1] A 2015. április 13-án elhunyt örökhagyó 1999. június 2-án balesetet szenvedett. Szomszédai biztatására megkereste az általa már korábban is ismert felperest, és kérte, hogy költözzön az ő ingatlanába. Egyúttal szóbeli ígéretet tett arra, hogy a felperest a gondozás ellenében halála esetére örökségi juttatásban részesíti, a vagyonát rá hagyja. A felperes, aki 1996-ban özvegyült meg, elhunyt házastársa szüleinek az ingatlanában élt, onnan el akart költözni, ezért elfogadta az ajánlatot

és az örökhagyó lakásába költözött. Az összeköltözést követően közös háztartásban éltek, és közöttük élettársi kapcsolat jött létre.

- [2] Az örökhagyó haszonállatokat tartott, ebből származó jövedelemmel rendelkezett és öregségi nyugdíjban is részesült.
- [3] A felperes az örökhagyóhoz költözését követő tíz éven át munkaviszonyban állt, utóbb szintén öregségi nyugdíjból származó jövedelemmel rendelkezett. A haszonállatok tartásával kapcsolatos költségeket túlnyomórészt az örökhagyó fedezte, de a többletkiadások, valamint a közös háztartás költségeinek fedezésére a felperes jövedelme is szolgált. A felperes vezette a háztartást, részt vett a ház körüli kert művelésében és a baromfitartásban. A nagyobb haszonállatokat az örökhagyó gondozta.
- [4] Az örökhagyó 2014-ben újabb balesetet szenvedett, ettől kezdve egészségi állapota romlott, de nem volt ágyhoz kötött beteg. A fizikai állapota a halálát megelőző egy hónappal romlott meg annyira, hogy a felperes teljes körű gondozására szorult, de még ebben az időszakban is seprűt kötött.
- [5] Az örökhagyó érzelmileg kötődött a felpereshez és ezt úgy is kifejezésre juttatta, hogy közös sírkövet készíttetett, amelyre a felperes nevét házastársként vésette fel.
- [6] Az örökhagyó 2015. április 13-án végintézkedés hátrahagyása nélkül elhunyt. A hagyatéki eljárásban a felperes 4.320.000 forint összegű hagyatéki hitelezői igényt jelentett be arra hivatkozással, hogy az örökhagyóval tizenöt éven át élettársi kapcsolatban éltek, és az örökhagyó egészségi állapota a halálát megelőző hat évben annyira megromlott, hogy önmaga ellátására képtelenné vált, nyugdíját saját magára költötte, a közös háztartás költségeit pedig ő finanszírozta. A felperes a több mint öt éven keresztül nyújtott szolgáltatások ellenértékének megfizetése iránt terjesztett elő hagyatéki hitelezői igényt. Hivatkozott arra is, hogy az örökhagyó szóbeli ígéretet tett, hogy az ingatlanát rá íratja.
- [7] A közjegyző a 2015. június 18-án kelt hagyatékátadó végzéssel az örökhagyó hagyatékát köztük a perbeli ingatlan 1/1 tulajdoni hányadát - törvényes öröklés címén ideiglenes hatállyal az örökhagyó gyermekének, az alperesnek adta át.
- [8] A perbeli ingatlanban jelenleg is a felperes lakik.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [9] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság az alperest hagyatéki tartozás címén 4.186.500 forint tőke és ennek 2015. április 13-tól számított törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kötelezze.
- [10] Ebben azt adta elő, hogy 1999. június 2-án költözött az örökhagyóhoz, de nem voltak élettársak. Arra hivatkozott, hogy ha volt is közöttük olyan kapcsolat, amely élettársi kapcsolatnak tekinthető, az az örökhagyó halála előtt öt évvel - az érzelmi és gazdasági kapcsolat megszűntével - megszakadt. Állította, hogy bevételeiket külön kezelték, az örökhagyót ő ellátta, főzött, mosott, vasalt rá és az örökhagyó tulajdonában álló ingatlanhoz tartozó kertet művelte, tyúkokat nevelt. E szolgáltatásokat állítása szerint annak ígéretében nyújtotta, hogy az örökhagyó az ingatlan tulajdonjogát rá ruházza.
- [11] Előadta továbbá, hogy az örökhagyó állapota a halálát megelőző öt évben megromlott, a nyugdíját túlnyomórészt italozásra és lovainak ellátására költötte, a háztartás költségeit pedig ő finanszírozta a saját nyugdíjából. Hivatkozott arra is, hogy az örökhagyót saját pénzén temettette el, ezzel kapcsolatban 226.500 forint költsége merült fel. Az örökhagyó tartásával kapcsolatos szolgáltatásainak ellenértékét a halálát megelőző öt év első két évére havi 60.000 forintban, az utolsó három évre havi 70.000 forintban jelölte meg.
- [12] A felperes a per során a keresetének jogalapját akként pontosította, hogy azt elsődlegesen az örökhagyó tartásával kapcsolatos hagyatéki hitelező igényként, másodlagosan biztatási kárként

jelölte meg. Az elsődleges jogcím körében kifejtett álláspontja szerint a juttatás ígérete ellenében nyújtott gondozás ellenértékére akkor is igényt tarthatna, ha az örökhagyóval élettársi kapcsolatban élt volna. A másodlagosan megjelölt jogalap körében arra hivatkozott, hogy az örökhagyóról való gondoskodást azért vállalta, mert az örökhagyó ígéretet tett arra, hogy a házát neki adja.

- [13] Az alperes kérte a kereset részbeni elutasítását. Nem vitatta az örökhagyó eltemetetésével kapcsolatban felmerült igényt és elismerte, hogy az örökhagyó számára a halálát megelőző egy hónapban a felperes 70.000 forint értékű tartást nyújtott.
- [14] Arra hivatkozott, hogy a felperes a hagyatéki eljárás során az örökhagyóval való kapcsolatát élettársi kapcsolatként jelezte, továbbá, hogy a lakókörnyezete is úgy tudta, hogy az örökhagyó és a felperes élettársak. Ebből következően szerinte a felperes által az örökhagyónak nyújtott tartás nem haladta meg azt a mértéket, amit az élettárstól a társadalmi megítélés szerint el lehet várni.
- [15] Hivatkozott arra is, hogy a felperes a tartás, gondozás ellenértékéhez azzal jutott hozzá, hogy az örökhagyó a számára az ingatlanában lakhatást biztosított. Vitatta, hogy a felperes végrendeleti juttatás ígéretében bízva nyújtott tartási szolgáltatásokat az örökhagyónak.

Az első- és másodfokú ítélet

- [16] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 296.500 forintot és ezen összeg 2015. április 14-től a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű kamatát. Megállapította, hogy végrehajtás esetén a felperes az ítélet rendelkező részében feltüntetett hagyatéki tárgyakkal felel. A felperes ezt meghaladó keresetét elutasította.
- [17] Érvelése szerint a perben a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az örökhagyó halálát megelőző öt évben az örökhagyót gondozta, tartotta, továbbá hogy a gondozási szolgáltatásokat örökségi juttatás fejében nyújtotta. Az alperes érdemi védekezésére figyelemmel az alperesre róttá annak a bizonyítását, hogy a felperes a gondozást az örökhagyó lakásában biztosított lakhatás ellenértékeként nyújtotta, illetve, hogy a gondozás és a lakhatás biztosítása egyenértékű volt.
- [18] A lefolytatott tanúbizonyítás alapján megállapította, hogy a felperes hagyatéki juttatás ígéretében bízva gondoskodott az örökhagyóról, de a gondozás módjáról és mértékéről az eljárás során kihallgatott tanúk nem tudtak nyilatkozni. A felperes által kihallgatni kért tanúk közül V. A. és H.-né K. Zs. vallomását aggályosnak tartotta, mert V. A. tanú időben nem volt tájékozott, míg H.-né K. Zs. ellentmondásos vallomást tett arra nézve, hogy az örökhagyó és a felperes között milyen jellegű kapcsolat állt fenn. Álláspontja szerint a kihallgatott többi tanú kifejezetten cáfolta, hogy az örökhagyó a halálát megelőző öt évben gondoskodásra szorult és iszákos volt.
- [19] Megállapította, hogy a felperes nem tett eleget bizonyítási kötelezettségének, nem bizonyította, hogy az örökhagyó a keresetben megjelölt időszakban gondozásra szorult, és a felperes az örökhagyót örökségi juttatás ígérete fejében gondozta.
- [20] Álláspontja szerint a biztatási kár címén a felperes az örökhagyóval szemben csak az örökhagyó életében érvényesíthette volna az igényét, a Ptk. azonban a biztatási kár intézményét már nem szabályozza.
- [21] A felperesnek a szakértő kirendelésére irányuló indítványát azért utasította el, mert szerinte a felperes nem vezette le pontosan, hogy a gondozás ellenértékét hogyan határozta meg, és más módon sem próbálta bizonyítani azt. Utalt továbbá arra, hogy a felperes keresetének jogalapja sem nyert bizonyítást, ezért a szakértő kirendelésére tett indítvány teljesítése szükségtelen volt.
- [22] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéltének nem fellebbezett rendelkezését nem érintette, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyta.
- [23] Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges bizonyítást túlnyomórészt lefolytatta, csupán az élettársi kapcsolat fennálltának bizonyítása körében adott tájékoztatás volt téves, ezért kiegészítő bizonyítást folytatott le. Ennek eredményeként megállapította, hogy az

elsőfokú bíróság ítélete okszerű mérlegelésen alapul.

- [24] Figyelemmel a felperes hagyatéki eljárásban tett nyilatkozataira, valamint a keresetlevelében, a 8. sorszámú jegyzőkönyvben és a 21. sorszámú beadványában tett, egymásnak részben ellentmondó nyilatkozataira, a halottvizsgálati bizonyítvány tartalmára, valamint a másodfokú eljárásban becsatolt, az örökhagyó által készített közös sírkőről készült fényképfelvételekre, megállapította, hogy a bizonyítási teher átfordult. A felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az örökhagyóval nem élt élettársi kapcsolatban, illetve ha korábban élettársak voltak, akkor ez a kapcsolat utóbb megszakadt.
- [25] Rámutatott: Az elsőfokú bíróság helytállóan utalt arra, hogy a felperes a hagyatéki eljárás során mint az örökhagyó élettársa terjesztette elő a hagyatéki hitelezői igényét. A keresetlevelében viszont már azt állította, hogy a szó jogi értelmét tekintve élettársi kapcsolata nem állt fenn az örökhagyóval. Ugyancsak a keresetlevelében tényként állította azt is, hogy az utóbbi öt évben szakadt meg köztük minden olyan jellegű kapcsolat, amely az élettársi kapcsolatnak felel meg.
- [26] Utalt arra is, hogy a felperes a 2015. december 3-án megtartott tárgyaláson előadta, hogy soha nem állt fenn érzelmi és gazdasági kapcsolata az örökhagyóval, ugyanakkor állította, hogy az örökhagyó a nyugdíját ő maga vette át, abból és az övéből fedezték a bevásárlásokat, a pénzt egy helyen tartották. Szerinte mindez arra utal, hogy a közös életvitel költségeit közösen finanszírozták. Hivatkozott arra is, hogy a felperes által becsatolt halottvizsgálati bizonyítványon őt mint az örökhagyó élettársát tüntették fel, továbbá az élettársi kapcsolat fennállására utal az örökhagyó által készített közös sírkő is.
- [27] Kifejtette, hogy, ha az örökhagyót a tartásra köteles hozzátartozói közül csak az egyik tartotta és a tartás örökségi juttatás ígérete ellenében történt, akkor az örökhagyót ténylegesen eltartó rokon a tartásból származó igényét a hagyatékkal szemben hagyatéki hitelezőként érvényesítheti. Utalt arra a bírói gyakorlatra, amely szerint az örökhagyó tartását ellátó élettárs - ha a gondozásért cserébe az örökhagyó számára ellenszolgáltatást ígér - jogosult a tartás ellenértékének mint hagyatéki hitelezői igénynek az érvényesítésére. Azt tényként rögzítette, hogy az adott ügyben az örökhagyó tett ígéretet arra, hogy a felperest a hagyatékából részesíti.
- [28] Ehhez képest rámutatott: az élettársaktól elvárható, hogy egymást támogassák, noha ez a támogatási kötelezettség nem törvényen alapuló kötelezettség. Ebből arra a további következtetésre jutott, hogy ha az élettárs az együttéléssel szükségszerűen együtt járó tevékenység kereteit meghaladó tartási, gondozási szolgáltatást nyújt az örökhagyónak és az örökhagyó a részére nyújtott tartásért, gondozásért ellenszolgáltatást ígért, az élettárs az ellenszolgáltatásra irányuló igényét mint hagyatéki hitelezői igényt érvényesítheti az örökösrel szemben.
- [29] Okfejtése szerint ezért szükséges volt annak a vizsgálata, hogy a felperes és az örökhagyó egymással élettársi kapcsolatban éltek-e, illetve annak bizonyítottsága esetén annak vizsgálata, hogy a felperes az élettársi viszony tartalmát kitevő, azzal együtt járó tevékenység kereteit meghaladó tartási, gondozási szolgáltatások ellenértékére igényt tarthat-e hitelezőként. Kiemelte, hogy a jogvita elbírálása során annak volt jelentősége, hogy az örökhagyó állapota igényelte-e a felperes személyes gondoskodását, illetve, hogy az mennyire volt megterhelő a felperes számára.
- [30] A másodfokú bíróság a lefolytatott tanúbizonyítás adatai alapján bizonyítottanak látta, hogy az örökhagyó fizikai állapota az 1990. évben elszenvedett baleset óta ugyan fokozatosan romlott, de a halála előtti években sem volt ágyhoz kötött. Szerinte ennek a tényét erősítette meg V. A. tanú vallomása is. Rámutatott: a tanú azt vallotta ugyan, hogy az örökhagyó életének utolsó három hónapjában ágyban fekvő beteg volt, de osztozza az elsőfokú bíróság álláspontját abban, hogy a tanú vallomása bizonyító erővel nem bír, minthogy korábbi betegségéből kifolyólag időben dezorientált volt.
- [31] Utalt rá, hogy az örökhagyó ágyhoz kötöttségét és teljes ellátást igénylő állapotát cáfolta V. F., H. I.-né és H.-né K. Zs. tanú vallomása. A másodfokú bíróság szerint a mozgásképes örökhagyó pelenkázása önmagában nem értékelhető olyan, az élettársi együttéléssel szükségszerűen vele járó

gondoskodást meghaladó tevékenységként, amely jelentős fizikai terhet jelentett a felperesnek, és amely az ő hagyatéki hitelezői igényét az alperes által elismert egy hónapon túl megalapozná. A felperes és az örökhagyó között fennállt - tényként megállapított - élettársi kapcsolatra figyelemmel nem tartotta a hagyatéki hitelezői igényt megalapozó tevékenységként értékelhetőnek a háztartásvezetést, a ház körüli munkák elvégzését és azt, hogy az örökhagyó számára a magány elkerülése érdekében társaságot, együttlétet biztosított.

- [32] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság abban tévesen foglalt állást, hogy a korábbi szabályozáshoz képest a Ptk. szerint biztatási kár címén igényt nem lehet érvényesíteni, mert a Ptk. 6:587. §-a is tartalmazza az utaló magatartás tényállását. Ezért - érvelt - önmagában erre hivatkozással a felperes keresetét nem lehetett elutasítani. Hangsúlyozta, hogy az utaló magatartás szubszidiárius tényállás, tehát csak akkor alkalmazható, ha a kereset más jogcímen nem bírálható el. Ehhez képest megállapította, hogy a felperes elsődlegesen és másodlagosan előterjesztett keresetének a tényalapja megegyezik: a vagylagosan előterjesztett kérelmekben az általa nyújtott szolgáltatások ellenértékét kérte, arra hivatkozással, hogy azokat a juttatás ígérete ellenében végezte. E tényállási elemek figyelembevételével a felperes keresete az öröklési jog szabályai szerint bírálendő el, így nem látott lehetőséget a Ptk. 6:587. §-ában foglalt szubszidiárius tényállás alkalmazására. Erre tekintettel szerinte a másodlagosan előterjesztett kérelem is megalapozatlannak bizonyult.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [33] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérte annak a hatályon kívül helyezését és a keresetének helyt adó határozat meghozatalát.
- [34] Másodlagos kérelme a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett az első- vagy másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítására irányult.
- [35] Előadta, hogy a gondoskodás előnyeit az örökhagyó tizenöt évig élvezte, idővel reá egyre nehezebb feladatok hárultak az örökhagyó egészségi állapota és szellemi képességének romlása miatt. Erre a körülményre alapította a keresete összecszerúságát, annak ellenére, hogy szerinte ez az érték sem volt arányban az általa ténylegesen nyújtott szolgáltatás értékével. Előadta, hogy az eljárás során azért indítványozta szakértő kirendelését, mert az meg tudta volna határozni az általa nyújtott szolgáltatásoknak a pontos értékét.
- [36] Változatlanul állította, hogy az örökhagyóval nem voltak élettársi kapcsolatban. Azért költözött az örökhagyóhoz, mert az örökhagyó a háza körüli munkák elvégzését megalázónak tartotta, és többet akart a maga számára, mint amennyit a szociális gondozó, a kórház nyújtani tudott volna. Előadta, hogy ő nem tudott arról, hogy az örökhagyó olyan sírkövet készíttetett, ahol őt a feleségként tüntette fel, nem is engedte volna annak a felállítását, mert azt magára nézve megalázónak tartotta. Kiemelte: az örökhagyó soha nem kérte meg, hogy menjen hozzá feleségül; a pénzét elszedte; egyre többet ivott, de arra vigyázott, hogy ittasan mások ne lássák, ezért vele hozatta az italt; annak ellenére, hogy az egészségügyi problémái szaporodtak, orvoshoz nem volt hajlandó járni. Ennek ellenére - mutatott rá - a közvetlen szomszédok láthatták, amikor többször „rendbe kellett hozni” és megmosdatni. Szerinte életszerűtlen, hogy az összeköltözésük körülményeit az ügyben eljáró bíróságok úgy ítélték meg, hogy az érzelmi kapcsolaton alapult.
- [37] Hivatkozott arra is, hogy az önellátásra való képtelenség nem jelent feltétlenül ágyhoz kötöttséget. Ismételten előadta, hogy falun gyakori, hogy magányos időseket tartási szerződés kötése nélkül vállal fel egy ismerős, vagy valamely rokon, és a hagyatéki eljárásban az ezzel összefüggő hitelezői igényt a rokonság általában elismeri. Állította, hogy az örökhagyó tartásának a mértéke meghaladta az állami, önkormányzati szociális ellátással biztosított lehetőségeket. Hivatkozott arra is, hogy a biztatási kárigényét nem az öröklési jog szabályai szerint kell elbírálni.
- [38] Az alperes a felülvizsgálati eljárásban ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [39] A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 270. § (2) bekezdésének a 275. § (3) bekezdésével való összevetéséből adódó helyes értelmezés szerint a felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésének nincs helye. A jogerős ítéletnek a régi Pp. 206. § (1) bekezdésébe ütköző jogszabálysértő volta csak akkor állapítható meg, ha az ügyben eljáró bíróságok a bizonyítékok egybevetése során nyilvánvalóan okszerűtlen következtetéseket vontak le. Ez a perbeli esetben nem volt megállapítható.
- [40] A jogerős ítélet szerint a másodfokú bíróság tényként állapította meg, hogy az örökhagyó szóban ígéretet tett arra, hogy a felperest a hagyatékában részesíti. A bírói gyakorlat szerint [az 1/2014. PJE határozat szerint az új Ptk. alkalmazási körében is irányadónak tekintett PK 89. számú állásfoglalás a) és b) pontja], ha valaki másnak örökségi juttatás ígéretében bízva tartási szolgáltatást teljesít, a juttatás elmaradása esetén az örökösrel szemben annak ellenértékét a Ptk. 6:587. §-a alapján utaló magatartás címén hagyatéki tartozásként érvényesítheti.
- [41] Élettársi kapcsolat esetén a megtérítési igény csak abban a részében megalapozott, amely részében meghaladja az élettársaktól kölcsönösen elvárható támogatás mértékét. Az adott ügyben eljáró bíróságoknak ezért elsődlegesen abban kellett állást foglalniuk, hogy a felperes és az örökhagyó a tartási szolgáltatások nyújtásának a perrel érintett időszakában élettársi kapcsolatban éltek-e.
- [42] A Kúria egyetértett a jogerős ítéletben foglaltakban abban, hogy az alperes az eljárás során bizonyította, hogy az élettársi kapcsolat a perbeli időszakban és azt megelőzően is fennállt. A másodfokú bíróság helyesen mutatott rá, hogy a felperesnek a hagyatéki eljárásban, a keresetlevélben és a 8. sorszámú jegyzőkönyvben rögzített, valamint a 21. sorszámú beadványban tett nyilatkozatai és a halottvizsgálati bizonyítvány alapján az élettársi kapcsolat bizonyítást nyert, ezért a bizonyítási teher a felperesre hárult, aki ennek az ellenbizonyítási kötelezettségének az eljárás során nem tudott eleget tenni.
- [43] Ebben a körben a másodfokú bíróság arra is helyesen mutatott rá, hogy az örökhagyó és a felperes a jövedelmeiket a közös életvitel biztosítása érdekében közösen használták fel, tizenöt éven keresztül közös lakásban éltek, a felperes magát is élettársnak tekintette.
- [44] Annak is helyesen tulajdonított jelentőséget, hogy az érzelmi közösség, különösen idős korban nem feltétlenül a szerelmi kapcsolat fennálltát jelenti, hanem azt, hogy az élettársak a társadalom erkölcsi felfogásának megfelelően egymást támogatják, amely támogatási kötelezettség az élettársakat a tulajdonszerzéstől függetlenül terheli.
- [45] A bírói gyakorlat szerint miután az élettársaktól is elvárható a kölcsönös támogatás (BH 2013.217.), az annak mértékét meg nem haladó tartás, gondozás az egymás közötti vagyoni viszonyokban nem vehető figyelembe, azért ellenszolgáltatásra az egyik élettárs a másik élettárral szemben nem tarthat igényt. A Kúria egyetértett a másodfokú bírósággal abban, hogy ha viszont az élettárs az együttéléssel szükségszerűen együtt járó tevékenység kereteit meghaladó tartási vagy egyéb szolgáltatást nyújt az örökhagyónak, és az örökhagyó ennek fejében ellenszolgáltatást ígért, akkor az élettárs a többlétszolgáltatás megtérítésére irányuló igényét hagyatéki hitelezői igényként érvényesítheti az örökösökkel szemben.
- [46] Ebből következően a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az élettárról elvárt támogatási kötelezettség mértékét meghaladóan nyújtott tartási, gondozási szolgáltatásokat az örökhagyónak. Ehhez képest a Kúria álláspontja szerint az ügyben eljáró bíróságok a bizonyítékok egybevetése során a per adataiból nem vontak le a régi Pp. 206. § (1) bekezdésébe ütköző módon okszerűtlen következtetést, amikor úgy ítélték meg, hogy ilyen mértékű szolgáltatás nyújtására nem került sor. A Kúria figyelembe vette, hogy a lefolytatott bizonyítás során nem merült fel peradat arra nézve, hogy az örökhagyó a perbeli időszakban orvosi ellátást vett igénybe, és arra sem, hogy a halálát megelőzően ágyban fekvő, vagy egyéb okból az alperes által elismert egy hónapot meghaladóan

intenzív ápolást igénylő beteg volt. Ebben a körben az ügyben eljáró bíróságok a bizonyítékokat helyesen értékelték, azok egybevetéséből okszerű következtetéseket vontak le.

- [47] A másodfokú bíróság megalapozottan állapította meg, hogy az örökhagyó nem volt ágyban fekvő, magatehetetlen beteg. A vizelettartási problémáival összefüggő gondoskodás pedig önmagában nem értékelhető olyan, az élettársi együttéléssel szükségszerűen együtt járó tevékenységet meghaladó szolgáltatásként, amely jelentős fizikai terhet jelentett a felperesnek, és amely a felperes igényét az alperes által az örökhagyó életének utolsó hónapjára elismert igényén túl megalapozná. E mellett a Kúria abban is egyetértett a jogerős ítéletben foglaltakkal, hogy a megállapított élettársi kapcsolatra tekintettel nem értékelhető a felperes igényét megalapozó tevékenységként a háztartásvezetés, a ház körüli munkák elvégzése, és különösen az örökhagyó számára „a társaság, az együttlét biztosítása”.
- [48] A Kúria rámutat: a felperes keresetében valójában egy jogcímen - a Ptk. hivatkozott rendelkezése szerinti utaló magatartás címén - kívánt igényt érvényesíteni az alperessel szemben. Élettársi kapcsolat esetén ugyanis, ha az élettárs örökségi juttatás reményében nyújt tartást az örökhagyónak, akkor a juttatás elmaradása esetén e jogcímen tarthat igényt az örökösrel szemben az élettársi támogatási kötelezettséget meghaladó szolgáltatás ellenértékére. Ehhez mérten a Kúria az adott esetben egyetértett az ügyben eljáró bíróságokkal abban, hogy a felperes csak az örökhagyó halálát megelőző egy hónap vonatkozásában bizonyította, hogy az élettársi támogatási kötelezettséget meghaladó szolgáltatást nyújtott az arra egyébként rászoruló örökhagyónak.
- [49] A kifejtettekre tekintettel a Kúria a nem jogszabálysértő jogerős ítéletet a régi Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Záró rész

- [50] Az alperesnek a felülvizsgálati eljárásban ismert költsége nem merült fel, ezért arról a Kúriának nem kellett rendelkeznie.
- [51] A felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.
- [52] A Kúria a határozatát a felperes kérelmére kitűzött tárgyaláson hozta meg a régi Pp. 274. § (1) bekezdése alapján.

Budapest, 2018. október 31.

. Orosz Árpád s.k. a tanács elnöke, Dr. Kiss Gábor s.k. előadó bíró, Dr. Csentericsné dr. Ágh
Bíró Ágnes s.k. bíró